

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Zie hier eenige van de laatste titels:

300. t Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. Is het Wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. t Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 17. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Vlascher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een Angstig Avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — 328. De Zwarte Bendc. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 320. Neel's Avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het Beleg van den Ravenburg. — 344. Een Avontuurlijke Vacantie. — 345. De Vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders Helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De Jonge Kolonist. — 358. De Herder van de Hooglanden. — 359. Na tijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 363. De Durver in de Frairie. — 364. De jonge Hovenier. — 365. De sluwe Goochelaar. — 366. De valsehe Bondewijn. — 367. De zonderlinge Bezoeker. — 368. De schrik van het Dorp. — 369. De Plaaaggeest. — 370. Bij de Eskimo's. — 371. Ewyn, de lijfgeene. — 372. De eenzame Hoeve. — 373. Het schot in den Avond. — 374. De Stiefmoeder. — 375. Gescheiden Vrienden. — 376. Het Avontuur der Kerstzangers. — 377. Hoogmoed gebroken. — 378. De Cirkusjongen. — 379. Uit het Cirkus. — 380. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren

Nr. 455.

A. HANS

De Weezen van de Beukenharst

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

De Weezen van de Beukenharst.

I.

— Jufvrouw, ik zie de torens al.. We zijn te Brugge, zei Doris Lind.

Het vijftien jarig meisje was recht gesprongen en stond nu voor het breede raam van het eerste-klas rijtuig. De sneltrein vertraagde reeds. De jufvrouw die haar op deze reis vergezelde, trok haar bij den arm.

— Blijf toch zitten, vermaande ze. Op de wissels kan de trein zoo geweldig schokken, dat ge zoudt vallen.

En de onderwijzeres, die Doris van de kost-school bij Brussel naar Brugge moest brengen, wilde haar heelhuids afleveren. Doris Lind was immers een voorname leerlinge, die op een kasteel woonde.

— Laat me toch eens naar de torens kijken...

ik heb ze in zoo lang niet meer gezien, sprak Doris, die weer in de zachte kussens zat... Maar 't is waar we moeten ons klaar maken, om u't te stappen, want anders rijden we door naar Oosten-de, vervolgde ze.

— Wachten... Ge moet voorzichtig zijn...

En de jufvrouw rees pas op, toen de trein geheel stil stond. Ze opende het raam en wenkte een pakjesdrager. De man snelde toe, blij iets te kunnen verdienen. Hij nam het zware valies van onder de bank en intusschen stapten de onderwijzeres en Doris uit. Gevolgd door den dra-ger daalden ze in een tunnel en verlieten met een stroom reizigers het station.

— Daar staat ons rijtuig ! riep Doris verheugd.

— Wees toch niet zoo haastig ! Ge hebt al den tijd... twee maanden vacantie, zei de jufvrouw.

Op den bok van het sierlijke rijtuig zat de koetsier, die de twee paarden in bedwang hield. Een andere dienaar, de palfrenier, groette de beide dames en nam het valies van den drager over. De jufvrouw betaalde dezen.

— O, ik zou naast Jan willen zitten ! zei Doris, en ze wees naar den koetsier.

— Houd u toch meer in toom, waarschuwde de jufvrouw. Het is daar uw plaats niet.

— Binnen zal het zoo warm zijn.

— De raampjes staan open.

En de jufvrouw en Doris zetten zich op de kussens, waarna de palfrenier het portier sloot.

Het was een schoone Julidag. Er heerschte een vroolijke beweging in de straten van Brugge, dat door veel vreemde toeristen bezocht wordt.

— O, vacantie is toch heerlijk ! riep Doris opgetogen uit.

— Geniet er goed van, maar zorg toch dat ge niet te wild bij ons op school terug keert, zei de jufvrouw.

Het rijtuig was weldra buiten de stad en reed over den fraaien Gistelschen steenweg. Dan draaide het een zijweg in, tusschen weelderig geboomte. Terzijde strekten zich akkers uit, waar het rijpe graan golfde als een zee van goud. Hier en daar rezen uit het groen hofstedekes met groene luiken en deuren in den witgekalkten muur. Dat stond zoo frisch !

— O, jufvrouw, is het hier niet schoon ? vroeg Doris, die de streek als een goede kennis begroette.

— O, ja... het is prachtig...

— En ik zie ons kasteel al... kijk, ginder die twee torentjes...

De koets reed dan in een laan van statige beukenboomen. Het was de dreef van 't kasteel « Beukenharst », 't eigendom van den bankier Lind, Doris' vader.

Doris had geen moeder meer. Mevrouw Lind,

een Engelsche, was reeds vijf jaar geleden gestorven. Toen telde Doris pas negen jaar. Soms kon ze toch nog zoo innig naar moeder verlangen, die helaas altijd zwak en ziekelijk was geweest. Sedert deed jufvrouw Lens op het kasteel het huishouden ; ze had knechten en meiden onder haar bevel.

Jufvrouw Lens bevond zich op het bordes van het kasteel, toen het rijtuig door het hek reed. Doris wuifde haar toe, en de koets stond nog niet geheel stil of het levenslustig meisje opende reeds het portier.

— Wees toch voorzichtig ! vermaande haar onderwijzeres.

Doris snelde naar de huishoudster, die haar hartelijk omhelsde, want ze was gedurende die vijf jaren als een tweede moeder voor haar geweest. De onderwijzeres volgde statiger en werd ook vriendelijk ontvangen.

De beide reizigers kregen nu gelegenheid zich te verfrisschen. Doris verkleedde zich. En terwijl de huishoudster en de schooljufvrouw het een en ander bespraken, liep Doris rond en begroette knechten en meiden. Mijnheer Lind was voor zaken op reis en zou pas 's avonds terug keeren.

De onderwijzeres vertrok na een paar uren. En toen zat Doris vertrouwelijk bij jufvrouw Lens in een groot prieel, achter in het park. Ze moest toch zooveel vertellen.

Doris had een zuster Maud, maar die was op kostschool in Engeland, en zou pas de volgende week met vakantie komen.

Te zeven uur moest Jan, de koetsier, mijnheer Lind te Brugge afhaken. Doris vroeg of ze mee mocht en jufvrouw Lens stond dit gaarne toe. Ze begreep dat het kind er vurig naar verlangde, haar vader te ontmoeten.

Nu zette Doris zich wel op den bok naast den koetsier. Jufvrouw Lens lachte ; ze gunde het vroolijk vogeltje veel vrijheid nadat het maanden binnen de kostschool had vertoefd.

Doris wachtte dan aan de uitgang van het station. 't Duurde nog wat eer er een trein met donderend geraas binnen reed. Even later stroomden de reizigers naar buiten. Doris zag haar vader. Mijnheer Lind liep als in diepe gedachten. Verast keek hij op, toen Doris op hem toesprong.

— Gij hier ! riep hij uit... O ja, het is vakantie... 't Is waar ook, vervolgde hij levendiger.

En innig kuste hij zijn dochttertje.

— Ge zijt met Jan meegekomen, dat is goed, sprak hij, terwijl hij haar bij de hand naar het rijtuig leidde. Ge ziet er best uit, hoor !

Vader en dochter zaten dan naast elkaar en Doris zei, hoe blij ze was met de vakantie en hoe gretig ze ook naar de komst van Maud verlangde. Dan ratelde ze over de school. Vreemd toch, het

was of haar vader soms niet luisterde en met zijn gedachten elders was.

Thuis stond het avondmaal klaar. Jufvrouw Lens zat mede aan tafel. Door de openstaande deuren kwam de heerlijke avondlucht binnen met den geur van bloemen.

— O, wat is het hier toch prettig ! zei Doris uit het volle van haar hart. Thuis zijn is zoo heerlijk !

Ze streekte de hand van haar vader.

— Ja, kind... dat is waar, zei de heer Lind. Haal uw hart maar eens goed op in de vacantie.

Jufvrouw Lens merkte wel, dat de bankier gedurig afgetrokken was.

— Zeker weer lastige zaken aan de hand, dacht ze.

Het was in den laatsten tijd al verscheidene malen gebeurd, dat mijnheer Lind zich tot 's nachts in zijn werkkamer opsloot. Vroeger deed hij dat zelden. Zijn kantoor was te Brugge en hij zei gaarne, dat hij daar 's avonds zijn beslommeringen achterliet. Hij wandelde zoo gaarne in het park.

Nu ook, na den maaltijd, stapte hij door de lanen met Doris. Ze keken naar de bloemen, die hun kelkjes sloten, luisterden naar het laatste gezang der vogels en stonden even bij de beek, welke vroolijk voorbij het landgoed kabbelde. Doris

merkte het niet, dat haar vader enkele malen zuchtte.

Het meisje ging eindelijk te bed. Ze was vermoeid van den langen dag met de reis en al zijn opwinding en toch verlangde ze al weer naar den morgen, om veel van haar vrijheid te genieten. Ze zou dan ook naar de boerderij gaan, die baas Stoffels van haar vader pachtte.

En vervuld van de prettige vacantie sliep Doris in.

Mijnheer Lind zat weer in zijn werkkamer. Hij had tot jufvrouw Lens gezegd, dat hij laat zou op blijven, maar morgen toch op het gewone uur gewekt wilde worden.

— Mijnheer heeft buitengewone zorgen, sprak de huishoudster, toen ze naar haar kamer ging.

Zij lag niet lang wakker, maar werd nadien in haar slaap gestoord. Ze hoorde dat de trap kraakte.

— Oh ! 't is mijnheer, die naar bed gaat, dacht ze.

Jufvrouw Lens keek op haar horloge.

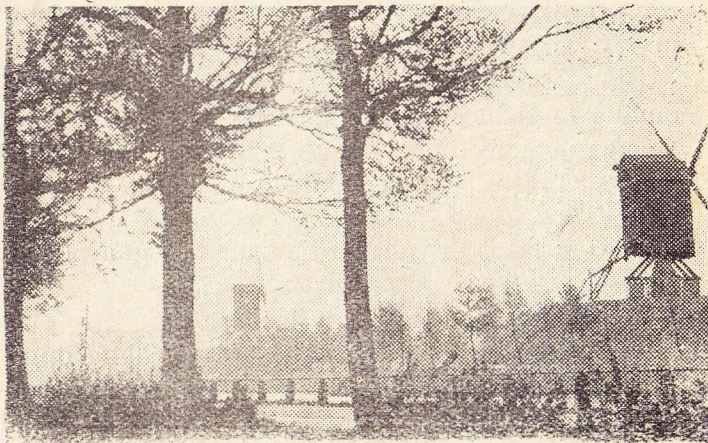
— Drie uur, zei ze verschrikt. Zoo lang opgebleven ! En toch te zeven uur weer gewekt worden. O, mijnheer spot met zijn gezondheid. Wat scheelt er hem toch !

Ze peinsde er even over, doch dutte weer in. Van de zaken wist ze trouwens niets anders dan

dat mijnheer Lind een bankierskantoor bezat met veel klanten, die er hun geld belegden.

II.

Maud Lind, die zeventien jaar oud was, genoot nu ook van haar vacantie. Beide zusters hadden elkaar veel te vertellen. Ze verzorgden samen bloemen en planten in den grooten hof, wandelden in het veld, gingen naar de boerderij van Stoffels en bezochten vriendinnen te Brugge.

Molens op de wallen van Brugge.

Op een mooien namiddag waren ze met jufvrouw Lens in de stad. Ze zaten een poosje op de oude wallen, waar twee molens staan.

— Toen mijn vader nog leefde en hier te Brugge ambtenaar bij het provinciaal bestuur was, ging hij veel naar dien hof daar, vertelde jufvrouw Lens.

Ze wees naar een uitgestrekten tuin bij een ouderwetsch huis.

— Daar woonde de hovenier Gezelle, wiens zoon een groot dichter is geworden, vervolgde de dame.

— O, Guido Gezelle ! riep Doris uit. We hebben op school verzen van hem gelezen. Ze zijn zoo prachtig ! En heeft hij daar gewoond, jufvrouw ?

— Guido, de dichter is er geboren. Nu is het huis een museum, vol met herinneringen aan hem. Willen we er eens heen gaan ?

Dat was geheel naar den zin van Doris en ook van Maud. En weldra stond het drietal op den Rolleweg, waar de ingang van het Gezelle-museum is.

Jufvrouw Lens belde aan en de bezoeksters betraden het oude huis, waar de geest van Vlaanderens grooten dichter nog schijnt te zweven. Er was veel te bezichtigen en ook wandelden ze in den rustigen hof. Jufvrouw Lens wist heel wat te vertellen over Guido en zijn ouders.

's Avonds sprak Doris over dat bezoek met haar vader, die goedwillig knikte, maar toch verstrooid scheen te luisteren. Mijnheer Lind vertoefde weinig op het kasteel. Hij ging gewoon-

lijk vroeg uit en kwam laat thuis. Hij beweerde dat het nu zeer druk was op het kantoor.

Jufvrouw Lens bemerkte nog steeds dezelfde afgetrokkenheid en bezorgdheid bij hem. Maar ze durfde mijnheer niet te vragen, wat er hem toch zoo bezwaarde.

Doris en Maud hadden de dagen wel willen vasthouden. Het liep nu al naar het einde van Augustus. Dan nog een maand en het werd October, met den terugkeer naar de kostschool. Toch hadden ze daar goede vriendinnen en ze leerden ook wel gaarne, maar nergens was het zoo plezierig als thuis !

III.

Op den voorlaatsten dag der maand ging jufvrouw Lens met de jonge dames naar Blankenberge. Het was een stralende namiddag. De lieve badplaats schitterde in de zon en er was een vroolijke menigte aan zee.

Jufvrouw Lens, Doris en Maud zaten nu op een terras van den dijk iets te gebruiken.

Naast hen bevonden zich een groepje mannen, die druk over zaken redeneerden. Een heer kwam bij hen en scheen zeer opgewonden.

— Wilt ge nu eens wat weten ? zei hij luid. Het kantoor van Lind te Brugge is gesprongen. Allen keken hem verrast aan.

— Ja, ja, 't is zoo, vervolgde de heer. Ik kom van Brugge. Er stonden meer dan honderd menschen voor het kantoor. Dat waren er allemaal, die daar geld geplaatst hebben en het nu terug wilden krijgen. Maar jawel, de deuren waren gesloten en de vensterluiken potdicht. De menschen riepen en tierden. Mijnheer Lind liet zich niet zien. En de klerken schenen ook verdwenen. De politie heeft het volk uiteen gejaagd.

Jufvrouw Lens verstond dat alles duidelijk. En dadelijk geloofde ze het vreeselijk nieuws. Nu begreep ze de bezorgdheid van mijnheer Lind. Angstig keek ze naar de meisjes, maar deze waren met elkaar aan het praten over toiletjes en bleken niets gehoord te hebben.

Jufvrouw Lens beefde van ontroering. Er was een ramp gebeurd !

Het kantoor Lind gesprongen. Veel menschen hadden er geld uitgezet tegen intrest. En dat geld was weg, verloren gegaan zeker in speculaties ! Mijnheer Lind zou zelf dood-arm zijn. O, wat moest er van dit alles geworden ! Ruïne... en misschien ook oneer en schande ! Wat had mijnheer met dat geld gedaan ?

Een der mannen van het groepje was woedend recht gesprongen.

— Lind's kantoor kapot.... Dan ben ik dertig duizend frank kwijt ! zei hij. Wat heeft de bedrieger uitgevoerd ! Hij zal al over de grens zijn,

en wel gezorgd hebben, dat hij een goeden buit mee heeft. Wij kunnen naar onze centen fluiten !

Plots viel zijn blik op jufvrouw Lens en de meisjes.

— Daar zitten zijn dochters ! vervolgde hij. Ja, ja, hier smullen op onze kosten ! De groote madams uithangen met ons geld !...

— Zwijg toch ! sprak een ander. Wat kunnen die kinderen er aan doen.

— Zij zullen niets te kort hebben, maar wij kunnen stikken in moeilijkheden en last.

Doris en Maud zagen verschrikt op. Waarom was die man zoo nijdig tegen hen en keken al die menschen hun aan ?

Gelukkig had jufvrouw Lens het verteer al betaald.

— Komt, we gaan heen, zei ze, erg zenuwachtig.

Ze had zulk een innig medelijden met de meisjes. Het was hard voor dien man geld te verliezen, maar Doris en Maud hadden er toch geen schuld aan.

Jufvrouw Lens, Doris en Maud stonden nu in het gewoel der badgasten.

— O, wat is er toch ? vroeg Maud.

— We moeten naar huis, zei de jufvrouw.

— Nu al ? Wat had die man tegen ons ?

— Ik zal het u straks vertellen...

En jufvrouw Lens spoedde zich naar de trap, die van den dijk naar de stad leidde.

Ze kwamen in een rustiger straat.

— Kinderen, er is iets ergs gebeurd... Ik hoorde het daar vertellen, zei Jufvrouw Lens. Uw vader is in geldelijke moeilijkheden geraakt.

— Wat bedoelt ge ? vroeg Doris.

Maud was op dit punt sneller van begrip.

— Is vader failliet ? fluisterde ze angstig.

— Ja, ik vrees het.

— Maar hoe weet ge dat ?

— Een heer daar op den dijk vertelde, dat het kantoor Lind gesprongen is. Uw vader zal veel geld verloren hebben. En misschien is het toch minder erg dan die man beweerde.

— O, dat is vreeselijk ! zei Maud.

— Maar wat is er dan eigenlijk gebeurd ? vroeg Doris.

— Dat vader al zijn geld verloren heeft en de klanten van het kantoor niet meer kan u.t. betalen, antwoordde haar zuster.

— Hoe is dat mogelijk ? hernam Doris.

— Slechte zaken gedaan... of gespeculeerd.

— We weten er niets van, zei jufvrouw Lens. We keeren dadelijk naar huis terug. We zullen dan meer hooren. Laten we kalm blijven !

— We zullen zelf ook arm zijn, beweerde Maud. Wel, Doris. 't Is net als verleden jaar met mijnheer Karen... Zijn huis zelfs werd voor

schuld verkocht en de familie verliet Brugge. Anna Karen is nu winkelfufvrouw te Brussel om haar brood te verdienen. O, jufvrouw, wat zullen wij moeten beginnen ? kloeg Maud.

— Och, alles komt wel terecht, sprak de huishoudster, die echter zelf niet aan de toekomst durfde te denken.

Bij het station stond een autobus gereed. Jufvrouw Lens was maar gejaagd om terug op het kasteel te zijn.

Ook voor haar kon het leven heel anders worden nu, veel moeilijker, maar ze dacht thans vooral aan mijnheer Lind. Waar zou hij zijn ? Gevlucht, zooals die man op den dijk veronderstelde ?

— Neen, vluchten zal mijnheer niet doen, zei de huishoudster bij zich zelf. Hij kan onvoorzichtig geweest zijn, maar oneerlijk is hij niet.

Zooveel vragen drongen zich op. Wat zou er gebeuren met het kasteel, met het personeel, met de twee dochters ? Jufvrouw Lens kon er nu niet over denken. Ze werd er duizelig van.

Eindelijk vertrok de bus, stampvol. Nu kon het drietal niet over het gebeurde praten. De velden van Utkerke, Lissewege, Zuikenkerke en Sint Pieters lagen daar in de stralende Augustuszon. Groepjes fietsers reden op de zijbaan.

Maar voor jufvrouw Lens, Maud en Doris was alle schoonheid en vreugde geweken.

Aan de statie te Brugge stapten ze uit. Het sierlijk rijtuig, pas tegen tegen uur besteld, stond er natuurlijk niet. De huishoudster was er blij om. Ze zou zich geschaamd hebben door een koetsier en palfrenier afgehaald te worden. Met die deftigheid was het voortaan geheel uit. Jufvrouw Lens zag hoe eenige omstanders naar haar en de kinderen keken en met elkaar spraken. Die wisten het nieuws ook al. De huishoudster huurde een koets. En nu ging het op een sukkeldrafje naar de Beukenharst. Er werd bijna niet gesproken.

Toen het rijtuigje voor het kasteel stil hield, stapte jufvrouw Lens eerst uit. Vlug betaalde ze den koetsier, die dadelijk terugreed. De meisjes stonden als angstig bij de huishoudster. Een heer trad buiten. Het was Verbert, de boekhouder. Hij keek zeer ernstig.

— Wat is er toch gebeurd, mijnheer Verbert ? vroeg jufvrouw Lens.

Hij keek naar de jonge dames, als vreesde hij vrij uit te spreken.

— O, zeg het maar, we weten al iets, hernam de huishoudster.

— Het kantoor is gesloten...

— Maar waar is mijnheer ?

— Binnen... Hij is ziek... We hebben hem hier bewusteloos heen gebracht. Mijnheer heeft een erge beroerte gekregen.

— O, vader ! snikte Doris.

— Een beroerte ! Leeft vader nog ? vroeg Maud met bevende stem.

— Ja, jufvrouw... maar zijn toestand is zeer ernstig.

— Is er een dokter bijgeweest ! vroeg de huishoudster.

— Ja, dokter Broun heeft mijnheer al in het kantoor verzorgd en is dan komen meerijden. Hij keert vanavond terug. Hij heeft aangeraden om den priester te zenden... Een knecht is daarvoor naar 't dorp.

Weenend gingen de dochters in huis. Jufvrouw Lens leidde hen naar de kamer van hun vader. Allen schrokken, toen ze mijnheer Lind zagen. Wat was deze veranderd ! Hij scheen opeens zeer oud geworden en zijn gelaat was scheef getrokken.

De zieke lag zwaar bewusteloos en herkende zijn kinderen niet, die zich schreiend over het bed bogen.

Jufvrouw Lens liet hen in de kamer blijven en wenkte den boekhouder buiten. Op de gang vroeg ze :

— Is de zaak failliet ?

— Hopeloos, antwoordde Verbert. Een groot te kort. Mijnheer is geheel geruïneerd.

— Maar hoe is dat zoo gebeurd ?

— Er waren sedert eenigen tijd ongelukkige

speculaties, maar mijnheer hoopte alles nog te kunnen redden. Vanmiddag kwam het bericht dat een bank in Frankrijk gesprongen was. Mijnheer had er een groot kapitaal in. Dit is verloren en wij worden meegesleept in de diepte. Dat nieuws trof mijnheer zoo geweldig, dat hij een beroerte kreeg. Hij zat alleen in zijn eigen kantoor. Ik hoorde een slag en toen vond ik mijnheer op den grond. Hij zei nog iets over de kinderen... Ik kon alleen de namen verstaan. Toen zond ik om den dokter.

— En is het waar, dat er zooveel volk voor het kantoor is geweest ?

— Ja... Hoe de menschen het zoo gauw wisten, begrijp ik niet. Velen wilden hun geld terug hebben, dat bij ons uitstond. We hebben de deuren moeten sluiten. En dan is de politie gekomen. Toen het weer rustig was op straat hebben we mijnheer vervoerd. Het is een vreeselijke slag. Geen geld meer en hooge schulden !

— Dus mijnheer Lind is plat geruïneerd ?...

— Geheel ten onder...

Na de komst en het vertrek van den priester, waakten jufvrouwen Lens en de kinderen in de groote, donkere kamer. De Beukenharst was nu een somber huis geworden.

Jufvrouw Lens overlegde, wat er eerst diende gedaan te worden. Mijnheer Lind had hier in België geen andere familie dan neven en nichten.

De huishoudster besloot een telegram te zenden aan mijnheer Colin, in Engeland, een broer van de overleden mevrouw Lind. Hij was dus een oom van Doris en Maud, en kwam elk jaar eens over naar België. Maud was ook al eenige keeren bij hem geweest: oom Charles werd hij genoemd, en zijn vrouw tante Nan.

Mijnheer Colin moest hier raad schaffen en hulp bieden. Jan, de koetsier reed met het telegram naar Brugge.

Doris en Maud wilden niet naar bed. De dokter, die te acht uur nog eens terug was geweest, zei tot jufvrouw Lens, dat mijnheer Lind spoedig zou sterven. Hij was te zwaar getroffen in de hersens. Verbert, de boekhouder, bleef op 't kasteel. En kort na middernacht overleed de heer Lind. Maud en Doris waren vreeselijk bedroefd. 's Morgens stond de Beukenharst daar als een huis van rouw met de gesloten blinden. 't Bleef stil binnen. Vreemd toch, dat er uit Brugge geen vrienden kwamen, om te troosten.

Tegen den avond verscheen de heer Colin, oom Charles. Hij schrok, toen hij hoorde, dat zijn schoonbroer gestorven was. Hij knielde even bij den doode neer en sprak eenige vriendelijke woorden tot zijn nichtjes, die met rood beschreid gelaat in de woonkamer zaten.

Mijnheer Colin wilde dadelijk alleen zijn met Verbert, den boekhouder. Hoe vroeg naar den

toestand der zaken. En toen hij alles gehoord had, zei hij : « Lind was een groote stommerd ! Wat had hij zoo dwaas te speculeeren. Mijn geld zit in hoeven en land en men zal er niet mee weg loopen. Lind is dood en de kinderen blijven arm achter. Natuurlijk zal alles verkocht worden.

De boekhouder knikte.

— En er blijft geen cent over, hernam oom Charles. Ja, dan moeten de meisjes maar gauw zelf hun brood verdienen !

Het was een eenvoudige begrafenis van den eens zoo rijken bankier. Ambtenaars hadden in het kasteel zegels gelegd op kasten en deuren. Mejufvrouw Lens, Doris, Maud en het personeel kregen maar enkele kamers tot hun beschikking. Het was zoo vreemd voor de dochters. Deze dachten echter nog niet aan de toekomst, doch treurden alleen om hun vader.

Oom Charles en een neef waren tot voogd benoemd. De neef zei echter, dat hij niets voor de kinderen kon doen. Oom Charles keerde naar Engeland weer. Hij zou met zijn vrouw maatregelen bespreken en na een week terug komen.

Vreemde heeren speelden baas op het kasteel. Het personeel werd afgedankt, op Jan na, die voor de paarden en het gevogelte moest zorgen. Mejufvrouw Lens bleef ook nog. Maar als Maud en Doris vroegen wat er nu met hen zou gebeuren,

zei de huishoudster : « We wachten op nieuws uit Engeland ».

De omwonenden hadden medelijden met de weezen van Beukenharst. Vrouw Stoffels vooral betoonde zich zeer vriendelijk.

Na een week keerde oom Charles terug. Zijn vrouw wilde de nichtjes niet in huis nemen. Maud kon helpster worden op een kostschool en er voortstudeeren, voor onderwijzeres. Doris moest naar een weeshuis, dicht bij Londen. Oom Charles zou er het kostgeld betalen. Het meisje kon er van alles leeren en nadien ergens huishoudster worden.

Jufvrouw Lens voelde innig medelijden met de weezen, maar men moest zich onderwerpen aan de besluiten van oom Charles. De huishoudster kon niet meer voor de meisjes zorgen. Ze diende zelve een nieuwe betrekking te zoeken, om haar kost te verdienen.

Het was een treurig afscheid, toen oom Charles Doris en Maud meenam naar Engeland. Doris had naar de bestuurster der kostschool geschreven. Ze hoopte nog, dat ze daar zou mogen komen, maar de bestuurster antwoordde dat Doris in Engeland maar heel goed haar best moest doen.

De neef, die ook voogd was, keurde de maatregelen van oom Charles heel goed. Als hij maar geen last van de arme familie had !

IV.

Doris was nu al eenige maanden in het weeshuis. Ze droeg de kleedij van het gesticht. Ze had het er wel goed, maar ze kon zoo innig naar de Beukenharst verlangen. Daar zouden nu wel vreemde menschen wonen. En 's avonds in het smal bedje van de groote zaal lag de weeze dikwijls zacht te schreien om vader en moeder.

Zij en Maud schreven elkaar veel. Maud was surveillante is een kostschool. Ze had er druk werk. Ze moest de rijke leerlingen dienen, zij die zelve zoo rijk was geweest. Maar ze hield goeden moed en 's avonds studeerde ze, om later leerares te kunnen worden.

Doris bezocht de weesschool en moest ook veel naaien, breien en stoppen. Ze deed haar best... Na een paar jaar hoopte ze bij Maud te kunnen wonen. « Dan geef ik les en gij doet mijn huishouden », schreef haar zuster.

Jufvrouw Lens, die nu houshoudster was te Gent, stuurde ook geregeld brieven.. Oom Charles kwam van tijd tot tijd naar Doris kijken. Dan bracht hij een geschenkje mee, maar nooit vroeg hij de weeze te logeeren in zijn eigen huis. Doris gaf er niet om. Toen ze naar Engeland overgekomen was, had ze eenige dagen bij oom en tante vertoefd. Maar tante Nan, en nicht Elzie, de

eenige dochter, waren niet hartelijk geweest. 't Leek wel, of ze het Doris en Maud erg kwalijk namen, dat deze arm waren geworden.

Zoo gingen twee jaren voorbij. Doris was nu zeventien. Ze bezocht de school niet meer, doch moest heele dagen naaien. Twee maal in de week gaf ze andere weezen les in het zingen.

Op een avond was ze hiermee weer bezig, toen de inspecteur van de weeshuizen binnentrad. Hij kwam dikwijls in het gesticht en was een vriendelijk man.

— Doris,, op dit kaartje staat een naam, dien ge wel kent, zei hij :

Het meisje las den naam van oom Charles.

— Mijnheer Colin wenscht u te spreken, ga dus eens mee, vervolgde de inspecteur.

Doris voelde zich vreemd te moede. Het was of er een groote verandering in haar leven zou plaats hebben.

In de gang zei de inspecteur :

— Mijnheer Colin wil u in zijn eigen huis opnemen.

— O, ik blijf liever hier ! riep Doris dadelijk uit.

— En waarom ?

— Ik heb hier mijn werk.

— De bestuurder is zeer tevreden over u. Maar mijnheer Colin is uw voogd en ge moet hem gehoorzamen. Nu, ge zult het bij uw oom en tante toch ook heel goed hebben

Oom Charles begroette Doris vriendelijker dan anders. Hij zei, dat ze nu oud genoeg was om het gesticht te verlaten. Tante Nan was ziekelijk geworden en had hulp in de huishouding noodig, voor allerlei werk dat ze niet aan dienstboden wilde overlaten. En liever dan een vreemde namen dus niet Doris. Deze kon dadelijk meegaan. Oom zou wachten tot haar valies gepakt was.

Doris durfde niets tegen te zeggen. Ha, nu men haar noodig had, mocht ze naar het huis van oom en tante komen ! Met de tranen in de oogen maakte ze zich klaar. Slechts even kon ze afscheid nemen van vriendinnen ; de onderwijzeressen en de bestuurster. Oom was haastig. En met een zwaar hart verliet Doris het gesticht.

's Avonds kwam ze op een villa dichtbij Richmond aan. Hier woonden oom Charles en tante Nan en nicht Elzie. Doris werd minzaam begroet. Tante zag bleek. Ze was blij, zei ze, dat Doris haar kwam helpen.

En het arme nichtje besloot goed haar best te doen. Oom Charles had toch gedurende twee jaar het kostgeld in het weeshuis betaald. Ze moest dankbaar zijn.

In huis waren twee dienstboden en Doris stond

boven hen. Elzie voerde niets anders uit dan pianospelen, wandelen, tennissen en al zoo meer. Ze achtte zich te hoog om te werken.

Doris deed haar best, doch ze voelde al spoedig dat ze als arme famie beschouwd werd, feitelijk als een dienstbode zelve. Kwam er bezoek, dan moest ze achter in de keuken blijven. Gingen oom en tante naar vrienden, dan vroegen ze Doris nooit mee. En Elzie noodigde haar niet nimmer op een wandeling uit. Ze sprak altijd op een bevelenden toon als een jonge meesteres.

Doris voelde zich wel eens verbitterd. Moesten een oom en tante zoo handelen? Haar moeder was toch de zuster van oom Charles geweest! Maar ze deed haar best om die achteruitzetting te verduren. En ze hoopte immers later met Maud samen te kunnen wonen.

Het waren blijde dagen als de oudere zuster eens over kwam. Dan genoten beiden van elkaars gezelschap, spraken ze van de toekomst. Nog een paar jaar en dan zou Maud haar examen als leerares afleggen.

V.

Doris woonde nu al een jaar bij oom Charles en tante Nan. Kort na haar aankomst was een der meiden afgedankt. En Doris begreep weldra dat zij deze dienstbode moest vervangen. Oom Char-

les had ook geldelijke verliezen geleden en de familie d'ende zuiniger te leven. Aan Doris had men een goedkoope huishoudster.

Elzie, de dochter, gedroeg zich als een voorname dame en ze keek uit de hoogte op de arme nicht neer. Zoo deed ook tante Nan. Oom Charles was toch vriendelijker, maar hij durfde er zich niet tegen verzetten, als zijn vrouw, bij bezoek. wonen. Hij heette Eddy Jones en men zei, dat Doris in de keuken liet eten.

Op een naburige villa kwam een jonge heer hij zeer rijk was en van zijn renten leefde. Hij was een vriendelijke man en maakte weldra kennis met de familie Colin. Hij werd er als een prins ontvangen. En Elzie toonde, welke goede manieren ze had, hoe ontwikkeld ze was en hoe schoon ze piano kon spelen. Meermaals werd de heer Jones ten eten gevraagd; dan moest Doris bedienen en deden oom, tante en nicht alsof ze een gewone dienstbode was. De heer Jones mocht blijkbaar niet weten, dat men arme familie had.

Maar na eenige maanden sprak Jones wel eens met Doris, als deze boodschappen deed. Hij wist al, dat ze een nicht was van de familie Colin en dicht bij Brugge had gewoond. Jones zei, dat hij Brugge heel goed kende en er veel van hield. In den zomer vertoefde hij er doorgaans een maand.

Zekeren dag keerde Doris weer van het dorp

terug. Ze had een deel van den weg met mijnheer Jones afgelegd.

Tante Nan en nicht Elzie stonden met toornig gelaat op haar te wachten. En nauwelijks was Doris in de gang of tante barstte los.

— Zijt gij niet beschaamd, om zoo brutaal mijnheer Jones aan te spreken! kreet ze nijdig.

— Ik heb mijnheer Jones niet aangesproken, zei Doris. Hij zelf begon met een praatje te maken en hij vroeg, of hij zoo ver met mij mocht wandelen, daar hij toch ook van het dorp kwam.

— Ge liegt ! snauwde Elzie. Mijnheer Jones is veel te voornaam om met een dienstmeid te spreken...

— Hij weet, dat ik uw nicht ben...

— Hebt ge hem dat gezegd ? vroeg tante nog boozzer.

— Neen, want hij wist het al een heelen tijd. Hij heeft dikwijls met mij over Brugge gepraat.

— Gij vergeet uw plaats hier in huis, hernam tante.

— Maar wat heb ik nu toch misdaan ? Mijnheer Jones is een fatsoenlijk man... ge ontvangt hem dikwijls. En als hij wat tot mij zegt, mag ik toch niet onbeleefd zijn.

— Ik wil niet, dat ge nog met hem spreekt ! bromde mevrouw Colin.

Doris ging naar de keuken.

— Och, ik begrijp alles, zei ze bij zich zelve.

Elzie hoopt, dat de rijke mijnheer Jones met haar zal trouwen en nu is ze verlegen, dat hij het weet van de arme familie. En ze is ook jaloersch. Laat ik er mij niets van aantrekken !

Tante Nan en Elzie waren nu nog onvriendelijker en dikwijls betoonden ze zich onrechtvaardig tegenover Doris. Deze verdroeg dit geduldig, al weende ze soms 's avonds op haar kamertje.

Mijnheer Jones ging op reis en bleef eenige maanden weg. Op een Zondag kwam hij weer op bezoek. Doris moest wijn en gebakjes binnen brengen.

— Wel, jufvrouw Doris, ik ben een heelen tijd te Brugge geweest, zei de heer Jones.

De weeze ontroerde. O, ze kon innig naar Brugge verlangen ! Zoo lang was zij er nu al weg.

— En ik heb daar een buitengoed gekocht, waar ik een bloemkweekerij zal beginnen, vervolgde mijnheer Jones. Gij kent die buitenplaats goed : het is de Beukenharst.

Plots kreeg Doris de tranen in de oogen. O, dat oude goede huis !

Oom, tante en nicht keken strak voor zich. Het beviel hun niet, dat de bezoeker zoo vriendelijk tot Doris sprak. De weeze was diep ontroerd en verliet haastig de kamer.

— Heb ik haar bedroefd ? vroeg mijnheer Jones.

— Och, onvrijwillig hebt ge haar aan een elendige geschiedenis herinnerd, zei mijnheer Colin. De vader van Doris was eigenaar van de Beukenharst, maar hij heeft zijn zaken slecht opgepast.

— En nu schaamt Doris zich, sprak mevrouw. Ze is eigenlijk te trotsch, want ze moest ons zeer dankbaar zijn, dat wij haar in huis genomen hebben.

— Ik ken het gebeurde, hernam de heer Jones. Men heeft mij te Brugge gezegd dat haar vader mijnheer Lind, en zeer eerlijk man was, en wat onvoorzichtig had gehandeld, maar vooral geruïneerd is geworden door het failliet van een Fransche bank.

Mijnheer Colin begon over iets anders te praten. Toen mijnheer Jones vertrokken was, zei mevrouw :

— 't Is toch akelig, dat hij te Brugge alles van onze arme familie vernomen heeft.

— Ja, maar wat is er aan te doen ? sprak mijnheer. Jones zal dus naar België trekken. Hij voelt zich te jong om niets te doen. En hij heeft veel liefde voor bloemen en planten.

— O, Elzie zal daar prachtig wonen te Brugge en het is niet zoo ver van hier. Met de boot zijn we vlug van Dover te Oostende, hernam mevrouw.

Elzie werd rood. Ze rekende er vast op, dat de

rijke mijnheer Jones haar tot vrouw zou vragen.

Den volgenden dag moest Doris weer naar het dorp. En zonderling, juist ontmoette ze mijnheer Jones.

— Jufvrouw Doris heb ik u gisteren bedroefd ? vroeg hij.

— O, neen, mijnheer... Maar ik ontroerde omdat ik op de Beukenharst zoo gelukkig ben geweest. Mijn arme vader heeft tegenspoed gehad.

— Dat weet ik... hij was een braaf en eerlijk man...

— O, ja, mijnheer !

— Doris, zoudt ge gaarne op de Beukenharst terugkeeren ?

— Dat kan nooit meer, mijnheer.

— Jawel... Ik heb u lief... Wilt gij mijn vrouw worden ? Tijdens mijn afwezigheid heb ik zoo veel aan u gedacht... O, we zouden dan gelukkig op de Beukenharst wonen.

Doris wist niet wat te antwoorden, zoo erg verlegen was ze.

— Denk er eens goed over na, zei mijnheer Jones. En dan zal ik met uw oom komen spreken.

Doris spoedde zich heen... O, het was alles zoo vreemd voor haar...

Tante Nan en Elzie waren woedend, toen mijn-

heer Colin hun vertelde, dat mijnheer Jones Doris ten huwelijk had gevraagd.

— En wat hebt gij gezegd ? stoof mevrouw op.

— Dat ik het goed vond, natuurlijk.

Tante en nicht scholden op Jones en op Doris. Ha, het was voor die arme nicht geweest dat Jones zoo dikwijls kwam.

— Doris moet dadelijk het huis uit ! beval tante.

Dat was nu het beste ook. En de weeze ging bij een vriendelijke tante van mijnheer Jones logeeren. Ook Maud werd daar gevraagd. Het was voor de beide zusters een heerlijke tijd ! Het groote nieuws werd ook aan jufvrouw Lens geschreven.

Mijnheer Jones was nu veel te Brugge. Er moesten op de Beukenharst broeikassen gebouwd worden. En Jones kocht nog meer grond voor zijn kweekerij.

Na een jaar trouwden Eddy Jones en Doris. Tante Nan en nicht Elzie wilden niet op de bruiloft komen. Oom Charles woonde die wel bij. Doris was toch het kind van zijn zuster.

Het was een gelukkige dag, toen Doris de Beukenharst terug zag. Maud vergezelde haar. Zij zou ook op het oude landgoed wonen en te Brugge in een school lessen in de Engelsche taal geven.

Jufvrouw Lens kwam al spoedig eens kijken. Welk een prettig wederzien was dat ! Jan keerde terug als koetsier. Baas en bazin Stoffels waren gelukkig dat Doris en Maud weer gekomen waren.

Mijnheer Jones genoot veel meer van zijn leven nu hij hier bezigheid had. Hij en Doris waren zeer gelukkig. Later trouwde Maud met een advocaat. Ze woonde nu te Brugge, maar dikwijls vertoefde ze op de Beukenharst.

Het kan zonderling toegaan in het leven der menschen.

Een paar jaar waren verloopen. Op zekeren dag kreeg Eddy Jones een brief van oom Charles. Deze vroeg hulp. Hij had zeer zware verliezen geleden, toen hij door speculeeren verloren geld wilde terugwinnen. Zijn land was verkocht. Hij zou nu een zaak beginnen, maar had daarvoor geld noodig. En hij smeekte Jones om hem te helpen.

— O, doe het, zei Doris. Oom hielp mij ook, toen mijn vader gestorven was.

— Maar tante Nan en Elzie lieten het u voelen, dat ge arm waart, merkte Eddy op.

— Daar wil ik niet meer aan denken. God is goed geweest voor Maud en mij. En we moeten ons daarvoor dankbaar toonen door nu voor onze

familie te doen, wat we kunnen.

— Dat zal gebeuren ! verzekerde Eddy.

Hij stuurde geld aan oom Charles. En na eenigen tijd schreef deze, dat hij weer goed zijn brood verdiende.

Doris vroeg de Engelsche familie te logeeren. Deze kwam. Doris vergold jegens tante Nan en Elzie kwaad met goed en ontving hen hartelijk.

EINDE.